

Apa, l' desafiém qui tindrà mes forsa; si vos-té apela á sa forsa caciquil nosaltres apelarém á la premsa de la capital y veurem.

Es que's tenir barra, perquè un es *concejal* d'ofici burlar tant descaradament las lleys.

Y'l seu fill, lo senyor Jutje Municipal, ¿qué hi diu?

Vaja prou, prou y prou.

Séns ha presentat en nostre Redacció una vehina del carrer de l'Aurora, en queixa dels mals procediments del senyor Mariano Lamarca.

La tal vehina, de resultas d'una enfermetat que li durá uns tres mesos s'endarrerí del lloguer del pis que habita, propietat de dit senyor Lamarca.

Com no passa plujeta que per dins lo pis no puga estarshi demaná al propietari una mica de reforma, á lo que se la tragué á caixas destempladas per lo deute de ¡esgarrafeuvos! DOS mesos de lloguer.

¡Qui no mes ne degués dos mesos!

La pobre dona ab tal sortida, que acredita lo modo de ser del Sr. Lamarca, s'oferi entregar tres pessetas y mitja semana fins á posarse al corrent mentres li arreglés lo pis, que del modo que estava era inhabitable.

Ab fueros propis d'empedernit propietari li contestá que ho volia tot junt y que si no, no 'n tocaria res.

La pobre dona li oferi si es que no tingúes confiança ab ella, deixarli un parell de pessas de roba de més valor que'l deute, en penyora y... res, fort ab los setze.

Caramba, caramba quin genit el Sr. Lamarca, fora bó per president de L'Unió y fins jo'l faria *consijal*.

Aquet senyor es aquell que d'amagat obrí una finestra que dona á la carretera de La Roca ó carrer de l'Aurora, trevalianthi de nits y parant de ferhi soroll cada vegada que'l sereño passaba.

¿Y donchs senyor Lamarca? ¿Qu'es de l'olla també y's creu que pot fer lo que vulga?

Encare que las autoritats dormin segons per qui, hi ha qui vetlla y moderi'l genit si li es possible,

¡Uy... quins fums!

Disapte passat se'ns despedí, per emprendre 'l viatge á la República Argentina, lo conseqüent y honrat federal y particular amich nostre, en Joan Parramón.

Li desitjém un felís viatge, agradable estada en son parader y molta salut y prosperitat.

Y tornarli á comptar altre volta, cuan á n'ell li plasqui, en nostre companyia.

Per sessió bonica, la que celebraren fa poch los *edils* d'Almería al discutirse els comptes municipals sobres el viatge regi.

Acabá á garrotada seca.

En plena sessió lo regidor Sr. Diaz Galvez dirigitse á sos companys els digué, sobres los mencionats comptes: «Aquí el único que no está manchado, soy yo.»

Caramba, casi m'ho creuria.

La cuestió fou que li caigué á l'esquena una pluja de garrotadas, que debía donar gust vérelas, tenint que desllotjar lo local la guardia civil.

¡Llástima que aquets no haguessin fet ús de todas sas herramientas!

Bé; es que no's tractaba d'obriers.

Eran representants de la moralitat administrativa, de la justicia y equitat y en fi, representants del poble.

Vaja, de l'única manera que'm farían anar á presenciar alguna sessió, si nostres *edils* me prometían ferne una reproducció.

Y que m'agradaría.

Varem dir que'n Castillejos dormía molt.

Ara'ns ha sortit un Señor que li donaría 29 y ratilla.

Te la malaltía de'n Pavana, s'adorm per tot arreu, sempre geu, vá á la oficina cuan canta el porch; li cau la baba y fá una pó ¡fillets meus! y una furtó d'ous cobats que empesta.

Si jo fos *jutje*, el condemnaría á anar y venir de Barcelona per veure si s'esbravaria.

Res dirém del *lindo y adalid campeón de la Democracia*; deixeu lo fer, té molta feyna en portar las ayguas de La Roca á Barcelona y deixá als pagesos del seu poble á la lluna de Valencia.

Ens sembla que farà salat el *Ros y lo que te rondaré morena*.

A fi d'adquirí els pochos datos que'ns faltan á tal efecte sortirá per Berga un del «Grupo Rebelde» que recullirá un patracol de la vida y miracles del nostre *simpático y celós escribá*.

Ja veureu si riurem, lo riure vá á estonas y *donde las dan las toman* Pare Joan.

Es veu que'n Gregori Pibernat está ja cansat de sentir á dir que tants y tants sacrificis costa l'Orquesta Moderna al cacich Sr. Barangé y com qu'ell no'n sab cap á no ser aquells 400 duros que va prometre y res mes primer y aquell duro setmanal que també va prometre no sab á quins sacrificis se refereix.

Segons ens compta ell mateix, á qui li costa verdaders sacrificis é interessos, es ell; puig segons ens manifesta li costa ben contats uns trescents duros.

Ell esperant que se li contestaría en lo insertat dias atrás, y saben que'n Barangé no ho faria y com per veus volátiles sapigué qu'era un altre que volia passarse á ser defensor de cacichs, ha comprat setmanalment el periódich ilustrat «Vida Galante» creyent trobarhi la contesta.

Nosaltres aconcellem á n'en Gregori que com d'aquesta gent res ne treurá, puig sols disgustos sab que n'ha tret, que ho deixi corre, puig es tanta la barra y frescura del tal Barangé que crech molt be que s'ho escolta com qui sent ploure.

Val mes que s'ho tinga á la memoria per si un dia poden fer las paus.

A Can Celoni sembla que á n'els lliberals veritat, els hi han pres lo pols.

Entre'l Centre Popular y el Coro id., entre'l pare del Alcalde y el *pendó*, y'l vicari que'ls benehi á tots plegats han fet mes comedia que ab l'alcaldada de carnestoitas.

Els socis *populares* d'una banda y altre acreditantse d'hipócritas y rastrers, sens veurer que sols serveixen de comparsas en aquestas estratagemas caciquils y que despres ja se'ls correspondrá aixecantlos la camisa.

Vaija poble, desperta y no fassis los gegants per divertir á tos explotadors.

Ens sembla que la segona benedicció vos la donarán per allí al 17 de Janer si... deu ho vol.

El pinxet número cero de L'Unió, diu que algún dia 'ns cassará, que sens tan algunas paradas y ¡ay del dia que rellisquem!

¡Pobre Enrich! M'hi jugaria 'ls calés dels aucells, els de Can Sala y las papeletas atrasadas de L'Unió, que si ell ens habia de cullir, tindriam assegurada la llibertat per sempre mes amen.

Aquesta setmana no hi va res per en Castell, com que'l vegerem que no dormía, el deixém tranquil.

Veyeu si dorm, que se'ns digué que un vespre'l vegeren de plantón ensuman á la porta de nostra Redacció.

¡Ah! si es que no gosi entrar, arriba, arriba que las portas son obertas y encare may ens hem menjat cap criatura.

Qui canta, sos mals espanta.
segons un antich refrán,
pro n'hi ha qu'encar que cantin
los mals van sempre augmentant.

Diu que casi no dorm gens,
un *Frare* poca vergonya,
sos mals no tenen remey
ni cantantli la cigonya.

Aquell metge tant panxut
son mal no li vol passá,